

Erik Ansvang

TEMPEL- SØJLERNE

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk

TEMPEL- SØJLERNE

Erik Ansvang

VidsomsNettet
www.vidsomsnettet.dk

Tempelsøjlerne

Forbindelsen mellem Himmel og Jord – mellem ånd og stof

Af Erik Ansvang

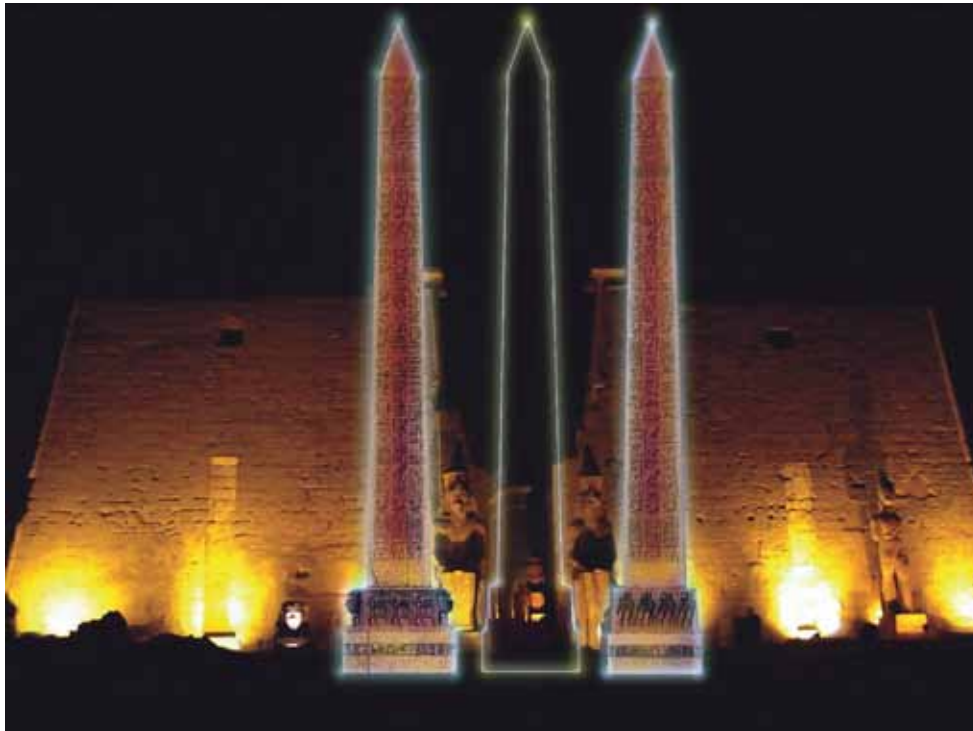

Den fundamentale tredeling

Et grundtema i åndsvidenskaben er polariseringen mellem ånd og stof og spændingsfeltet mellem de to poler. Når ånd (den maskuline pluspol) og stof (den feminine minuspol) forenes, opstår der et tredje aspekt, som i religionerne kaldes "sjælen", og som i åndsvidenskaben betegnes "det højere selv". Denne information er ikke mere mystisk, end når man oplever, at der mellem en pluspol og en minuspol på en magnet opstår usynlig magnetisme, eller når der mellem en pluspol og en minuspol på et batteri opstår usynlig elektrisk strøm.

Alt i det skabte Univers består af to poler og forholdet mellem dem. Manifestation forudsætter et maskulint princip, der forenes med et feminint princip, og dermed skabes et tredje princip. Det er denne tredeling bag enheden, der kommer til udtryk i både fortidens og nutidens religioner, hvor denne grundlæggende idé omtales som triader, trimurtier eller den treenige Gud. Tredelingen billedliggøres ofte af en gud, en gudinde og en gudesøn, eller Faderen, Sønnen og Helligånden i den kristne symbolik. Modsætningernes par, foreningen af dem og forholdet mellem dem er en forudsætning for at forstå tempelsøjlernes grundlæggende symbolik.

Obeliskerne foran templerne

Foran de egyptiske templer placerede de gamle egyptere to gigantiske granitsøjler, som i nutiden kaldes obelisker. Obeliskerne er store (mange er 25-30 m høje), enormt tunge (flere vejer 250-450 tons) og vanskelige at håndtere. Det er logisk at antage, at der har været gode grunde til at udhugge dem, transportere dem og opstille dem foran templerne. Den ene obelisk er en smule højere end den anden. Den var symbol på den positive pol og repræsenterede derfor ånden, mens den anden var en smule mindre, og den symboliserede den negative pol og repræsenterede stoffet. Og mellem disse søjler eller poler opstod der i overensstemmelse med naturoloven en tredje usynlig søjle. Den var usynlig ligesom magnetens magnetisme og batteriets elektriske strøm. Dette usynlige kraftfelt repræsenterede sjælen eller "det højere selv".

Søjlernes æteriske energifelt

Når de gamle egyptere gik ind gennem templets port for at deltage i ceremonierne på det hellige område, skulle de passere mellem søjlerne. Sandsynligvis udførte man ikke det enorme arbejde med at fremstille, transportere og opstille søjlerne alene for at minde egypterne om forholdet mellem ånd og stof, eller for at gøre de besøgende opmærksom på, at man træder ind i templet som en sjæl og ikke som en personlighed. Åndsvidenskabens forskere oplyser, at templerne blev grundlagt på æteriske energilinjer – de såkaldte *nadier* eller *ley lines* – i Jordens organisme, og obeliskerne ved templets indgang blev anbragt på magnetiske punkter efter samme princip, som når en akupunktør anbringer nåle for at frigøre energiophobninger i patientens æteriske krop. Desuden opfangede den guldbelagte pyramidetop Solens lys. Solens og Jordens energi udgjorde en polarisering, som skabte en energi inde i selve obelirken, og i samspillet mellem et to obelisker dannedes der et æterisk energifelt mellem søjlerne, som *direkte* påvirkede templets besøgende – sandsynligvis på et dybere plan end det æteriske. Ofte placerede egypterne desuden obelisker parvis langs templets akse, og det er sandsynligt, at de fungerede i et energimæssigt samspil med obeliskerne ved templets indgang, og med den energilinje, der udgjorde templets akse eller "rygsøjle".

Sten, der er anbragt langs æteriske meridianer eller ley lines

Obeliskerne ved tempelporten repræsenterede på denne måde en trefoldighed, der bestod af ånd, sjæl og legeme, og denne trefoldighed er samtidig udtryk for menneskets totalitet. En gammel skrift oplyser:

*"I sine trefoldige strømme,
der rummer de positive,
negative og neutrale egenskaber,
manifesterer ånden sig som
Det store åndedrag."*

Et tempel er et legeme – et legeme er et tempel

I de hermetiske skrifter står der, at *"et tempel er et legeme, og et legeme er et tempel"*. Menneskets fysiske legeme er i virkeligheden et tempel for den iboende og belivende sjæl. Templerne i det gamle Egypten har en pronaos eller ankomsthal, og fra åndsvidenskaben ved man, at indgange, porte, forhaller osv. symbolsk refererer til tid og rum. En ankomsthal eller en forgård symboliserer *begyndelsen* på en udviklingsproces. Forhallen, porten eller indgangen er passagen, som det skabende tankesind, (symboliseret af neofytten), passerer igennem til Universets tempel. Neofytten er medbygger på det tempel, han eller hun træder ind i – også selvom neofytten er ubevidst om det. Årsagen er, at neofytten er med til at bygge templet med sine indre legemer – dvs. i kraft af sit følelsesliv, tankeliv og sjælskvalitet.

Den makrokosmiske symbolik

I de hermetiske skrifter siges det også: "*Som foroven således også forneden*". Skabelses- og udviklingsprocessen i mennesket svarer derfor til skabelses- og udviklingsprocessen i Universet. Den positive energistrøm symboliseres af obeliskens til venstre for indgangen til "Universets tempel". Denne negative strøm symboliseres af obeliskens til højre. Og den kosmiske manifestationsperiode begynder med de positive energistrømme. Når den skabende proces begynder at få indflydelse på stoffet, aktiveres det negative, som også sættes i bevægelse. Symbolsk beskrives processen som *det guddommeliges livs "slange", der bider dybt i Universets substans og "forgifter" det*. Det skal forstås sådan, at set fra åndens synsvinkel er det begyndelsen på en materialiseringsproces, som medfører en forurening af åndens oprindelige renhed.

I Universets hviletilstand (pralaya) er der fuldkommen ligevægt. Manifestationsperiodens (manvantaraens) begyndelse indledes med de positive strømme. De positive strømme er "det store åndedrag" første kilde, der udåndes for at skabe. De to andre strømme vågner også, men den positive er den dominerende.

Efterhånden som den skabende proces skrider frem, begynder den positive energistrøm (obeliskens til venstre for tempelindgangen) at få indflydelse på selve stoffet, og dermed kommer den negative energi i bevægelse og begynder at udvikle sig. Aktiveringen af den negative strøm (obeliskens til højre for indgangen) medfører, at templet nu er under opførelse.

Den tredje neutrale strøm

Når både de positive og negative strømme bliver aktive i stoffet og gensidigt påvirker hinanden, stiger den tredje neutrale strøm op for at fuldkommengøre "den kosmiske slange". Indeholdt i "det store åndedrag" eller i ånden er der på denne måde et trefoldigt åndedrag, der kaldes "*det skabende Ord*". På samme måde er den samme trefoldighed i stoffet forbundet til urstoffet.

De tre gunaer

De latente egenskaber kaldes "*gunaer*", som er de tre grundlæggende egenskaber i stoffet. I åndsvidenskaben siges det, at:

" - når det trefoldige åndedrag berører det trefoldige dyb, åbenbares de tre gunaer som åndelige tilbøjeligheder."

- der er derfor *ikke* tale om fysiske egenskaber på dette stadie.

Ånden, som i sig selv er en triade, møder stoffet, som også i sig selv er trefoldig. De to søjler (eller de to trefoldigheder) står herefter "oprejst". Når ånd og stof aktiveres, påvirker de gensidigt hinanden. Eksistensplanerne (og senere formerne) begyndte at komme til syne. Symbolsk er de to forbundet - de er blevet ét, og fordi de hver især befinder sig i stabil ligevægt, er stabilitet eller ceremoniel orden resultatet af denne forbindelse.

Symbolikken gik i glemmebogen

Både symbolikken og den energimæssige side af obeliskernes funktion er gået i glemmebogen. Den græske historiker Herodot, der besøgte Egypten omkring 450 f.Kr., fortalte intet om hverken søjlernes symbolik eller kraft, og da egypterne heller ikke gav ham disse vigtige informationer, ser det ud til, at årsagen til obeliskernes placering og funktion var glemt. Det var i øvrigt Herodot, der blev årsag til, at tempelsøjlerne kaldes obelisker, for han kaldte dem "obeloi", et ord, der betyder "noget, der spidser til i den ene ende." Cirka 350 år senere ændredes navnet til "obelisci", der betyder "spydspids". Og "obelisci" blev til sidst til nutidens "obelisk".

Assurbanipal

Den første fortælling om at store obelisker blev bortført fra Egypten, stammer fra den assyriske konge Assurbanipal (669–638 f.Kr.) (billedet), som erobrede landet og flyttede to gigantiske obelisker fra Egypten til Nineve. Han fortæller selv om bedriften i en inskription:

"På det andet af mine felttog besluttede jeg mig til at gå i retning mod Egypten og Etiopien. Tashdamane hørte om mit felttogs forløb, og at jeg havde overskredet Egyptens grænse. Han forlod Memphis og flygtede helt til Theben for at redde sit liv. De konger, guvernører og præfekter, som jeg havde indsat rundt om i Egypten, kom mig i møde og kyssede mine fødder. Jeg begav mig på vej efter Tashdamane, og nåede til hans fæstning Theben. Han havde set mine stærke kamptropper nærme sig og havde forladt Theben – han var flygtet til byen Kipkipi. I fortrøstning til Assur og Ishtar indtog jeg egenhændigt denne by (Theben) i hele dens omfang. Sølv, guld, ædelstene, alt gods, der fandtes i hans palads, klæder af brogede stoffer samt linned, store heste, mandspersoner og kvinder, og to høje søjler af lysende elektrum, hvis vægt er 2500 talenter, og som stod ved tempelporten. Dem rykkede jeg op fra deres plads og førte dem til Assyrien. Vigtigt, utalligt bytte gjorde jeg i selve Theben. Jeg lod mine våben bittert føle, og gjorde min magt gældende i Egypten og Etiopien. Med fulde hænder vendte jeg uskadt til min herskerstad Ninive."¹

1 Efter Ravn: "Babyloniske og assyriske kongers historiske indskrifter", 1934, s. 166f.

Desværre fortæller Assurbanipal ikke, hvordan han bar sig ad med at løfte og transportere de enormt tunge obelisker.

Romerne

I den romerske kejsertid har mange obelisker fundet vej over Middelhavet til Italien. De store kejsere var stærkt optaget af krigsbytte, og de egyptiske obelisker var åbenbart attraktive klenodier. Publius Victor påstår, at der på et tidspunkt alene i Rom fandtes 6 store og 42 mindre obelisker. Der findes stadig 14 store og mindre i Italiens hovedstad. Man regner med, at den første obelisk, der blev ført fra Egypten til Rom, også var den største. Det var kejser Augustus, som i år 20 f.Kr. rejste en 450 tons tung egyptisk obelisk på Circus Maximus. Den blev senere flyttet til Piazza de Popolo.

Den næste var ifølge Pliny den egyptiske obelisk, som kejser Gaius Caligula rejste i Circus Vaticanus. Den vejer også 450 tons. Det var den, der senere blev flyttet til sin nuværende plads foran Peterskirken. Skibet, der bragte denne enorme obelisk til Rom, blev omtalt som det mest fantastiske, der nogensinde havde rejst på havet. Desværre skriver romerne ikke et ord om hverken lastning eller losning af obelirken. Man fortæller bare, at obelirken fyldte hele den venstre side af havnen i Ostia.

Den obelisk, der står ved Laterankirken i Rom, blev i år 330 transporteret fra Luxor til Alexandria på ordre af Konstantin den Store (306-337 e.Kr.). Han røber heller intet om, hvordan transporten foregik.

På Thames Embankment i London står der en mægtig obelisk på 186 tons. Den blev oprindeligt udhugget ca. 1500 f.Kr. under Tutmosis III. Den blev fragtet fra stenbruddet i Aswan til soltemplet i An eller On (grækernes Heliopolis og nutidens Giza ved Cairo). Her dannede den par med en lignende obelisk foran et tempel, der var dedikeret til Atum og Ra-Herakte. Her stod de to obelisker indtil kejser Augustus ca. 13. f.Kr. besluttede at flytte dem til Alexandria, hvor de blev opstillet ved indgangen til romernes Cæcarium.

Det cylinderformede engelske obeliskskib "Cleopatra" på slæb

“Faraovens nåle”

Her stod de stadig, da den arabiske læge Abd-al-Latif besøgte Alexandria og kaldte dem *“faraovens nåle”*. De blev senere til *“Cleopatras nåle”*. Den ene af obeliskerne faldt ned fra sit fundament – sandsynligvis under et jordskælv i 1301 – hvor også Alexandrias mure faldt sammen. Og her lå den, indtil den i 1877 blev transporteret til England med det engelske obeliskskib *“Cleopatra”*, der blev trukket af *“s/s Olga”*. *“Cleopatra”* var et specialbygget skib, som uheldigvis kæntrede i Biscayabugten i et uvejr. Man troede, at det var sunket, men det blev senere fundet og taget på slæb.

Den egyptiske obelisk i Central Park

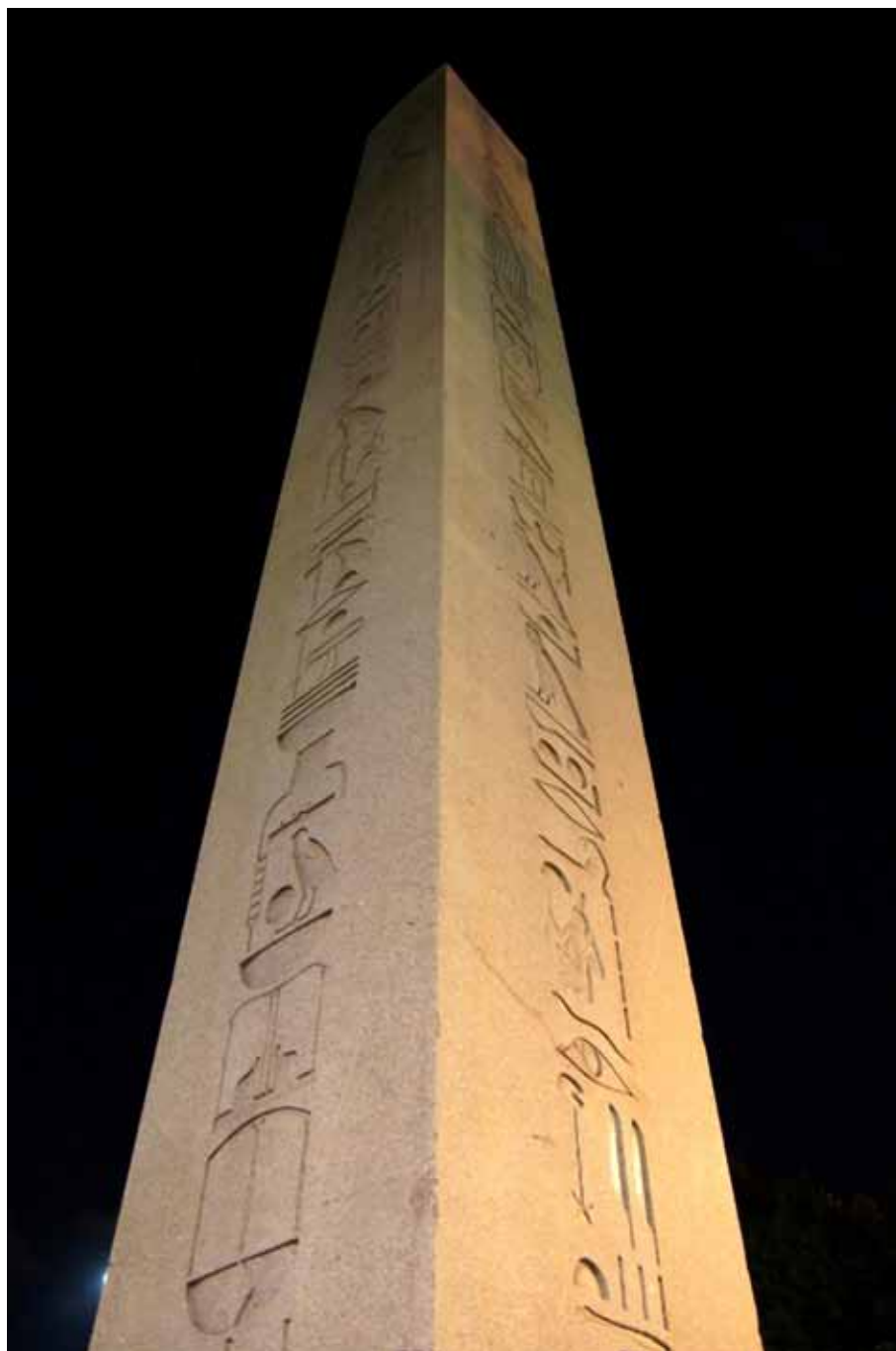
Den anden obelisk blev taget ned af sit fundament tre år senere i 1880, da den amerikanske ingeniør Henry H. Goringe transporterede den til Amerika med *“s/s Dessoug”*. Obelirken står i dag i Central Park i New York. Ved indvielsen udtalte en amerikansk videnskabsmand:

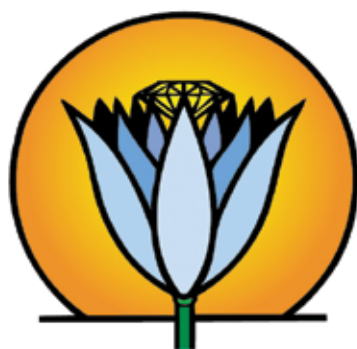
*“Amerika var uvidende om, at elegance og ynde
kan opnås ved de enkle linjers stil
– dette har obelirken kraftigt belært os om.”*

Forskernes umulige teorier

Der kan ikke gives nogen seriøs naturvidenskabelig forklaring på, hvordan de gamle egyptere, den assyriske konge eller romerne var i stand til at få disse kolossalt tunge genstande løftet uden teknologiske hjælpemidler. Man ved ikke, hvordan egypterne kunne transportere stenkolosserne fra stenbruddene i bjergene ned til transportskibene ved Nilbredden. Man har heller ikke en fornuftig forklaring på indlastningen i skibet – eller på de spinkle træbådes evne til at holde den tunge last flydende. Det samme gælder det overordentlig vanskelige arbejde med at bringe obeliskerne i land fra skibene, slæbe dem den lange vej til deres endelige placering og endelig løfte dem op i oprejst stilling og placere dem oven på fundamenterne.

Men der gættes meget, og mange mulige og navnlig umulige teorier har set dagens lys. Næsten uden undtagelse hører de anerkendte teorier til den umulige kategori, for de er kun mulige i fantasien. Eksperter har bevist, at virkelighedens verden er en helt anden end den, egyptologer og andre forskere har udtænkt hjemme ved skrivebordet.

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk